

אי"ש, צפונית מקאה"ד, מתחפרים ומחכים להפרדת הכוחות

מותנו שני חייל

לכדיקה אצל הרופא, כשהוא חבוש חגור מלא, כובע פלדה ונשק — אבל ללא כל בגד, עירום כביום היוולדו. לאחר בדיקה נוספת הוא הועבר לטיפול בעורף. כל זה מתרחש אצל אנשים שהזיהם כבר 90 יום ומעלה בקו, כל יום — בסכנת מוות או פציעה. כל יום — מקווים לשלום, המותנה בשיחות בירושלים. אני חש זאת על בשרי. בכל מקום אליו אני מגיע, שואלים אותי על סיכויי

הכוחות. הוראות הביצורים שלו יוצרות דימוי כאילו אנו נשארים לנצח באזור זה.

200

רופאי-עיניים

זורים מהופעת הגשם, שנמשכה בבונקר. אחד ממטיר בדיחה: שמע

מועידת ז'נבה לג'אבל ג'נייפה - יגאל לביב חזר לקווים ומדווח

(תמונות: תלוי שפירא)

אום, להפגין את המוצבים — בשיטתיות, ביסודיות.

פצצות המרגמה שלהם נפלו בין האוחלים והעמדות. החיילים, שרק כמה ימים קודם לכן קיללו וגידפו את המפקד שירד לחייהם על שלא התחפרו מספיק, הודו עתה ל"מפקד, ולכל סנטימטר נוסף שיכלו להכניס את ראשם לאדמה. למות כאשר שיחות ההפרדה בעיצומן — אין איש רוצה.

כניסה

לעמדות

הגשמים הפמיקו את הופעתם. סגן המפקד חשש כי ההפגנה תעבור גם למוצב שבו התקיימה ההופעה, הורה על פיזור וכניסה לעמדות. אותה עת עלה המפקד על ג'יפ, מיהר למוצבים המופגזים. כאשר עבר בין הר חיילים, שאל באירוניה: נו, גם עכשיו אתם חושבים כי העמדות הן נגד המפקד? עכשיו, לאחר שנפגע החייל במוצב, החליט המפקד כי יש לגסות ולמנוע גם פגיעות כאלו.

גם המצרים וגם אנו הבאנו צלפים לעמדות. מדי פעם, כאשר החיילים בעמדות התצפית היו צופים, היו מסתכנים ביריות מדוייקות, המפקד נזכר בימי ילדותו, עת שיחק עם חבריו בפריסקופים, הורה לקצין המודיעין שלו להשיג פריסקופים — בכל מחיר. למחרת חזר קצין המודיעין עם שלל: חמישה פריסקופים בשלל צבעים, "צעצועים אלו יצילו חיים", אמר המפקד.

מי שעובר כיום לאורך הקו, לא יכול שלא להתרשם מעוצמת העבודה המושקעת ביחידה שלנו בביצורים

מבקרים זרים

מציינים,

מיבנה הקו הראשון ועוצמת הביצורים אצלנו. זיעה חוסכת דם, חוזר ה"מפקד בלא הפוגה, ומעביר את צוותות ההנדסה בפרך כיום ובלילה, להעמיק ולתפור כמה שיותר.

נדמה כי אין הוא מודע כלל לאפשרות שתוך כמה ימים עשויה להיות הפרדת

ב יום המיושי בבוקר נהרג חייל. דובר צה"ל יודע, קרוב לוודאי, כי אותו חייל נהרג בחילופי-אש דרומית מערבית לפאיד. כמו שאמר שלמה ונציה, הטייר: סוף-סוף אני יודע איפה אני נמצא. אחרי ששמעתי את דובר צה"ל מודיע כל פעם על חילופי-אש דרומית-מערבית ל"פאיד.

אבל אותו חייל, בן קיבוץ משאבי-שדה, לא ידע כל זאת. הוא ישב במוצב, לאורך הגיזרה של היחידה, בקו הרא"ש שון מול קהיר, 60 קילומטר מקהיר, ליתר דיוק. בערך בעשר בבוקר הוא יצא לכיוון הגדר שלפני המוצב, לתקן פריצה בה. המצרים, כשני קילומטרים ממול, מן הצד השני של הכביש, ניגשו לעמדות המיקל-עים הבינוניים שלהם, הגוריאנובים, פתחו באש לכיוון החייל.

גם זה היה שיגרתו. כל יום הם יורים, אנו משיבים, וחוזר חלילה. אבל הפעם קרה משהו שונה, הצורך הראשון פילח את חזהו של החייל.

הרוג

ראשון

כמה קילומטרים אחורה, במטה היחידה, נשך המפקד את שפי"תו עד זוב דם. היה זה התרוג הראשון מאז הפסקת האש. ביחידה שיצא לה מוניטין בקנאות לשמירת חיי חייליה על-ידי המפקד.

כפנפילוב האגדי, גם המפקד מימש יום יום את האימרה: לחוס על החייל — משמע לא לחוס עליו בטרם קרב. לחוס על החייל — פירושו לרדת לחייו שיתחפר, שיתאמן, להכריחו להציל את עצמו. יומיים קודם לכן הופיעה להקת הגשם החיוור באחד המוצבים בקו. עמדתו בין מאות חיילים שנהרו למקום מכל המוצבים בסביבה, מחכים להופעת אלילי הצבא באמצע הקטע על ההכם מיימון, נראה מרחוק במוצב הסמוך עשן שהור עולה וכמה שניות לאחר מכן נשמע פיצוץ מוכר, מרגמות 120 של המצרים. תוך שתי שניות — עוד פיצוץ. המצרים החלו, סתם פת-

נדנדת ז'נבה

ת, שפירא על נדנדה מאולתרת שהקימו החברה — המסמלת את השיחות בז'נבה: פעם מקווים לנסיגה ושיח, פעם מתייאשים. מלבד התבזרות, מנסים החברה בקו לשפר את תנאי החיים.

שלום. אחרי הכל, אומרים לי, אתה היית בוועידת השלום בז'נבה. אתה בטח יודע

אנו נמצאים עתה במרכז שטח המשתרע סביב ג'בל ג'נייפה. מוצבה ישר לג'נייפה, תהלתני לעצמי, משיחות שלום לפצצות המלחמה.

בז'נבה שואלים למתרחש בג'נייפה. בי ג'נייפה שואלים למתרחש בז'נבה. מדי יום מתחיל קיטינג'ר בשיחות. מדי יום מתחילים המצרים בהפגזות.

תם כי הוריו 200 רופאי-עיניים לסיני? גילו כי אף אחד לא רואה את הסוף...

שני מספר כי אחד החיילים במוצב סמוך הצליח לקבל קו טלפון הביתה בר"ב בלילה, לטלפון ענתה בתו בת החמש, שאמרה כי אמא יצאה וטרם חזרה. החייל המשיך בשמירה, כאילו לא קרה דבר.

חברו טילפן אחריו, קיבל צעקות מ'אשתו מדוע הוא מעיר אותה בשעות כאלו. במוצב אחר התייצב חייל לפני יומיים